

פרוטוקול מס' 169

מישיבת ועדת הכלכלה

יום ד', ג' באדר א' תשל"ו - 4.2.1976, שעה 8.30

ג כ ח ו:

חברי הוועדה:
י. מודעי - היו"ר
א. אבטבי
י. דרניצקי (יודין)
א. זילברברג
מ. חריש
א. לבני
י. פרנק
י. שערי

מוזמנים:
י. שורץ - משרד התיירות
ת. פנחסוביץ - משרד המשפטים
ש. נתן - משרד התיירות
צ. חביב - " "

מזכיר הוועדה: פ. פלקסר

יועץ כלכלי
לוועדה: ד. לב

רשמה: ע. הירשפלד

סדר-היום: חוק שירותי תיירות תשל"ג-1972.

1027-

(16.2.76 ב"מ 1027)

חוק שירותי תיירות, תשל"ג-1972

היו"ר י. מודעי:

אני פותח את הישיבה.

סעיף 9(ב). יש כאן שתי גירסות
ואחת מהן מכביסה את שר התיירות להיות שותף ברישוי. דעה אחת היתה,
שהם יעשו את זה בשותפות, ואני אמרתי שלשר התיירות אין שום ענין
ברישוי. זה לא ענין של מתן אישור לסיורים. והואיל ויש גם סיורי
רבלי, לא שייך לזה ענין הרישוי. אם הרישוי הוא ברכב ואם למשרד יש
רכב לא מתאים, אל ירשה לו לערוך סיור. אם אין מזגן אויר, אל ירשה
לו להשתמש ברכב לאותו סיור. השאלה היא אם שר התיירות רשאי, וחלק
מחברי הוועדה ברגע זה סבורים שאין לשר התיירות ענין בזה. דבר בזה
בישיבה הקודמת. הענין הוא רק ענין של הבנת דרך הפעולה של משרד
התיירות. אני הייתי בדעה שסמכות שמוש יש לשר התיירות, אבל סמכות
רישוי אין לו. אני מדגיש, הפסק הוא לא אם שר התחבורה צריך להיות
בתמונה, אלא אם שר התיירות צריך להיות בתמונה.

ת. פנחסוביץ:

דברתי עם סגן היועץ המשפטי מר
בר-קמא, שעוסק בענייני תעבורה, והוא
הפביר שאם שר התחבורה חושב שצריך להיות באוטו מזגן, אלא שהוא איבנו
מתאים לסוג הרכב,, רק מומחה תחבורה יקבע את זה.

היו"ר י. מודעי:

עמדתם של חלק מחברי הוועדה היא לא
אם לשר התחבורה יש סמכות, אלא אם

הענין בוגע לשר התיירות.

ת. פנחסוביץ:

אם כן, זה בסדר.

היו"ר י. מודעי:

אני מציע את הנוסח הבא לסעיף 9(ב):
"השר רשאי להורות על הכנסת שינויים
בתכניתו של סיור ולקבוע הוראות בדבר הדרכה בו, סיורי אירוח, גיחות
ורוחה למשתתפים בו, וכן לקבוע הוראות בדבר פוגם, התאמתם ומספרם של
כלי רכב אשר ישמשו לסיור של משרד לתיור, ודרכי פעולתו של משרד לתיור
המשתמש בכלי שיט או שיפ". הוא איבנו צריך את הסכמת שר התחבורה כדי
לקבוע סוג של רכב לסיור מסויים. אם הרכב לא יכיל אניזורים שהוא צריך
להכיל, לא יפעו בו. שר התיירות יקבע במה ישיילו.

י. שורץ:

אני מבקש שהמשרד לא יביע כעת את
דעתו בענין.

היו"ר י. מודעי:

אני אפביר את הענין. הסעיף המקורי
שעמד לפני הוועדה הציע ששר התיירות,
בהסכמת שר התחבורה, יקבע את מספרם של כלי הרכב כמשמעותם בפקודת
התעבורה, ושם זה קשור לבעיית הרישוי בכלל. זאת אומרת, לא יקבל
אוטובוס רשיון אלא אם כן הוא הכיל מזגן בתקרה. אמרנו, מה ענין שר
התיירות לכאן. שר התיירות יכול לקבוע שרכב לא יצא לסיור אם אין לו
מזגן. בשל אי-הבנה הענין בוסח מחדש, אבל עדיין בשאר שר התיירות
רשאי לקבוע הוראות בדבר פוגם של כלי רכב שיצאו לסיור, בהסכמת שר
התחבורה. מה ענין שר התחבורה לכאן? כרגע אבנו מציעים "רשאי שר
התיירות... שימשו לסיור מסויים".

ת. פנחסוביץ:

דברים אלה נעשים תמיד בהסכמת משרד
התחבורה. התהליך הוא שהמשרד מציע
הצעה של משרד התיירות. שר התחבורה ביקש שזה ייעשה בהסכמתו, וכך זה
היה. הוא מסביר שיש ענין שגם פוג, ומספרים של כלי רכב שבעים בכבישים,
החלוקה וכל הוויסות של התעבורה הוא בידיהם. שר התחבורה מפקח על
התעבורה, הוא אחראי לזה, ולכן גם היום ענין כלי הרכב והסוג געשה
בתיאום ובהסכמה אתם.

היו"ר י. מודעי:

מה רוצה שר התחבורה לעשות?

ת. פנחסוביץ:

לכן בקשתי שהמפקח על התעבורה יבוא
ויסביר.

צ. חביב:

יש צו בענין זה, בו בקבע בדיוק,
שלמשרד לתיור צריכים להיות 25
אוטובוסים, אחרת הוא לא יקבל רשיון מטעם משרד התיירות. המספר 25
בקבע על-ידי שר התחבורה. ואם זה באיזור פיתוח, כמו אילת, ערד ועוד,
צריכים להיות לו 8 אוטובוסים.

י. דרביצקי (יודין):

בשלבים הראשונים של הדיון שעבתי
שלמשרד התיירות ולשר התיירות צריכה
להיות דעה בכל הנוגע להתאמת כלי
שהיה ואי-זנחות שנגרמה לתיירים. גם יושב-ראש הוועדה שען שכלי רכב
הם בפיקוח של משרד התחבורה.

היו"ר י. מודעי:

גם עכשיו אני שוען את זה.

י. דרביצקי (יודין):

עכשיו יש לי רושם שהכל השתנה.

היו"ר י. מודעי:

אני קבלתי את דעתך. יש כאן שתי
רשויות ושני נושאים. משרד התיירות
נותן רישוי לכלי רכב שונים ומשרד התחבורה נותן רשיונות למשאיות,
אוטובוסים, מוביות, אמבולנסים, תלת-אופנועים וכו'. הוא יתן גם
רשיון לרכב, שלפי דעתו מתאים לתיירות. אני בעד זה שתיבתינה סמכויות,
אבל לא ביחד, כי אני יודע מה קורה לאזרח. הוא הולך למשרד התחבורה
בשניל המעצורים ולמשרד התיירות בשביל מזגן אויר, ואז תתחיל ריצה.
אני שואל למה לכם את זה? אני מציע להפריד. שר התחבורה יתן הרשאות,
כפי שהוא ימצא לנכון, ללא הגבלה. שר התיירות ירשה להשתמש בכלים
אלה, שלדעתו עונים על דרישותיו. ואז הוא נותן רשיון ל-25 אוטובוסים,
אבל עליו לדעת שאוטובוסים בלי מזגנים ובלי אמצעי כיבוי מיוחדים
אינם מתאימים לצורך זה. אינני מבסח להוריד מסמכויות השרים. אני
רוצה להקל על האזרחים.

י. דרביצקי (יודין):

אני מצטרף לעמדת היושב-ראש. היא
תואמת את עמדתי.

ת. פנחסוביץ:

יש אוטובוסים ומכוניות שונות שצריך
להתאים להם אביזרים. יש גם מכוניות
שיורדות מהכביש כשאין בהן תיירים, ואז הוא צריך לווסת את מספר
המכוניות שנמצאות בשירות הציבור בכלל ובין אלה שמוקצות לתיירים,
והיום יש קשר בין שני שרים שצריכים לתאם ביניהם פעולות. זה דבר
שמתבקש מאליו. הוא קיים ואין כאן שום סירבול.

היו"ר י. מודעי:

ההצעה המקורית שעמדה לפנינו אמרה
שהרישוי של כלי הרכב הללו ייעשה
במשותף. אחר-כך זה שונה והובאה לפנינו הצעה האומרת ש"סוגם, התאמתם
ומספרם של כלי רכב אלה ייקבעו במשותף על-ידי שר התיירות בהתייעצות
עם שר התחבורה". זו הצעת המשרדים. ישנה הצעה שלי שאומרת, שצריך
להפריד בין השניים. רישוי יינתן רק על-ידי שר התחבורה, ובלי כל
נגיעה לשר התיירות; ואישור לביצוע סיור פלוני - רק על-ידי שר
התיירות, בלי כל נגיעה לשר התחבורה. אם יהיה מקרה יוצא מן הכלל,
הם יתייעצו, מבלי שזה נוגע בחוק. שתי גירסות אלה עומדות זו מול
זו, ואני מעמיד אותן להצבעה.

ה צ ב ע ה

2 - בעד נוסח הצעת החוק
2 - בעד הנוסח המוצע על-ידי הוועדה

ת. פנחסוביץ:

אם כך, תוגאנה שתי גירסות.

היו"ר י. מודעי:

בגירסה הראשונה שהוגאה על-ידי
משרד המשפטים באמר שיהיה קשר בין
שני השרים. ישנה הצעה האומרת, שזה יהיה בהתייעצות עם שר התחבורה.
אני מעמיד להצבעה את ההצעות זו מול זו.

ה צ ב ע ה

- בעד הגירסה האומרת "בהסכמת שר התחבורה" - -
- בעד הגירסה השניה "בהתייעצות עם שר
התחבורה" - רוב

ת. פנחסוביץ:

היתה כאן אי-הבנה.

היו"ר י. מודעי:

כאשר הסעיף הזה עלה לדיון היו מספר
הסתייגויות. אחת מהן היתה, שמוכבים
לקבל את הניסוח של הממשלה, אבל בקשר להכניס בו, תיקון. גירסה אחת
אמרה שמספיק ששר התיירות מתייעץ עם שר התחבורה. גירסת המשרד אמרה
שצריך לקבל את הסכמת שר התחבורה. את זה העמדתי להצבעה. בהצבעה
ראשונה עמדו להצבעה בוסת הממשלה מול בוסת משולב של חבר הכנסת יודין
ושלי. עכשיו העירו לי שכאשר בדונה גירסת הממשלה בוועדה, עלתה גירסת
תיקון לתיקון הצעת הממשלה, עם תיקון של חבר הכנסת דרובלס. הסברתי
מה היה התיקון ושוב בערכה הצבעה. אם חברי הוועדה חושבים שלא הבינו
מה עמד להצבעה, אני מוכן לערוך הצבעה נוספת.

מה שעומד עכשיו להצבעה הוא, אותה
גירסה שמתחייב קשר בין שני השרים בנוסח שהציעה הממשלה, והוא מחייב
לקבל הסכמת שר התחבורה; ואותה הצעה בגירסה של חבר הכנסת דרובלס,
לפיה מספיקה התייעצות עם שר התחבורה.

י. דרביצקי (יודין):

אני שואל את יושב-ראש הוועדה, האם
בכון ששניים הצביעו בעד בוסח שקבע
צורך של הסכמת שר התחבורה, ושניים בעד בוסחה שאומרת, שבסידורים
הספציפיים האלה הנוגעים לתיירות אין צורך בהסכמת שר התחבורה?

היו"ר י. מודעי:

זה בכון. הנוסח השני נשאר ויועבר
למליאה. בגירסה הראשונה, שבה נאמר
"בהסכמה", יש ביואנס. הואיל ואיבך יכול להעביר שלוש גירסות, אני
מבטה להחליט איזה מהן טובה. אם כן, השאלה שאני מעמיד להצבעה היא זו:
בהצעה זו יופיע "על שר התיירות לקבל הסכמת שר התחבורה", או מספיק
שהוא יתייעץ עם שר התחבורה.

ה צ ב ע ה

- בעד הנוסח "בהסכמת שר התחבורה" - 2
- בעד הנוסח "בהתייעצות עם שר התחבורה" - 2

ת. פנחסוביץ:

בראה לי שקודם הצביעו כבר על הסכמה,
ועכשיו זה השתנה.

היו"ר י. מודעי:

אני יכול לדחות את הדיון בסעיף זה
לישיבה הבאה.

י. דרביצקי (יודין):

אני פונה לחברי הוועדה שהסכימו בעד
בוסח הסכמה. מכיוון שמחצית
המשתתפים בהצבעה שללו את הדבר שיסכימו להתייעצות, אני מציע שבניא
שלושה בוסחים וזה יהיה הוגן.

ת. פנחסובניץ:

אני מבקשת לרשום זכות הסתייגות
לממשלה.

היו"ר י. מודעי:

אנו עוברים לסעיף 17, - סמכויות מבקר.

י. שורץ:

בזמנו לא קבלנו את הפרוצדורה של
פקודת סדר הדין הפלילי, סעיף 106,
כי שם כתוב שניתן לגבות עדות מוקדמת רק אם נפתחה חקירה. אם תהיה
למבקר סמכות לפתוח בחקירה, אפשר יהיה לגבות את העדות בבית-המשפט,
ואז מותרים על כל הפרוצדורה של גביית עדות מוקדמת. לכן אנו מבקשים
לותר על הסעיף של גביית עדות מוקדמת. נוכל להשתמש בפרוצדורה לפי
סעיף 106 לגביית עדות, אם תהיה למבקר סמכות לפתוח בחקירה. למעשה זה
גם חופף את האמור בסעיף (1) בדבר מסירת ידיעות והודעות.

י. דרביצקי (יודין):

מבחינה משפטית, מה יהיה משקל אותו
חומר שיירשם על-ידי המבקר?

י. שורץ:

זו רק עדות שהוא גבה. אם יש בזה
ראייה למשפט, יעמידו אותו למשפט,
ואם יהיה צורך בעדויות נוספות של עד שנסע לחוץ-לארץ, הוא ימסור את
העדות בבית-המשפט ואז הוא יחקר על-ידי שופט כמו בכל פרוצדורה פלילית
אחרת.

מדובר כאן בשני סוגי עדים. אם זה

עד שנסע מהארץ, אני אניא אותו לפי הפרוצדורה שקיימת בחוק סדר הדין
הפלילי להעיד לפני שופט. אם נפתחה חקירה, אני יכול להביא אותו.

היו"ר י. מודעי:

נדמה לי שזכות לפתוח בחקירה בנתנת
זכות זימון ועיכוב וכל מיני תהליכים
שמופיעים בפרק ג' בחוק סדר הדין הפלילי, וכן סמכויות לחוקר לפתוח
בחקירה.

ת. פנחסובניץ:

יש כאן התאמה לנוסח בחוק סדר הדין
הפלילי, ששם נאמר שצריך לפתוח
בחקירה. מספיק לומר את המלה לחקור. אין צורך במלים "לפתוח חקירה",
כי אם השופט יאמר שיש לחקור, אז צריך לחקור.

היו"ר י. מודעי:

אני מציע להוסיף את המלה "לחקור"
בסעיף (1), ולמחוק את סעיף (3).

הוחלט: למחוק את סעיף 17(3).

סעיף 17 - אושר.

היו"ר י. מודעי:

על סעיף 18 דילגנו, לא מפני נושחו,
אלא מפני שעורי הקנסות המוטלים בו,
כי הם גראו די לא מותאמים. הגב' פנחסובניץ אמרה שמערכת הקנסות נמצאת
בעידכון ובחכה שביצתיים יוכנסו הסמכויות המוגדרות בחוק.

ת. פנחסובניץ:

הוועדה גם בקשה דירוג העבירות
ופירוט העונשים לפי חומרת העבירה.
זוהי גם המדיניות של משרד המשפטים כפי שאני אז מסרתי, לתבוע להתאים
את העונש לעבירה, וזה גם מראה לשופט שדן בזה מה מתכוון המחוקק.
לכן פירטנו כאן. התחלנו בעונש הקל יותר, שהוא רק קנס בלי מאסר.
הגסיון שלנו הראה שבעבירות מסוג זה בתי המשפט נוהגים להטיל רק קנסות,
ואין טעם שנקבע עונש מאסר. מוטב להטיל קנס יותר גבוה על עבירות
מסוג זה שהן בתחום התיירות כדי להתיע, אנו מקווים כך. אנו דירגנו
את העונשים. לעבירות יותר חמורות יש קנסות יותר גבוהים. סעיף 18(א)(1),
"אם לא נקבע עונש אחר", זה גמוך יותר. אם הוא מסר ידיעות כוזבות,

ת. פנחסוביץ

יחולו עליו הוראות החוק הפלילי. אנו נעמיד אותו לדין, כמו כל אדם שמוסר ידיעות כוזבות.

תאגיד הוא גוף אחראי גדול של הנהלה שבדרך-כלל זה עסק הרבה יותר גדול, מימדי העבירה הם יותר גדולים ולכן הוא ראוי לעונש יותר גדול ולקנס שירתיע אותו. "... המשיך להפעילו לאחר שקיבל מאת מי...". זה באמת עונש לאחר שהוא כבר קיבל התראה והוא ממשיך, ראוי שיהיה עונש חמור שירתיע אותו מלעבור על העבירה.

היו"ר י. מודעי: מדוע סעיף (ב) אינו מתייחס לסעיפים ספציפיים בחוק?

ת. פנחסוביץ: מפני שיש שם אותו סעיף שמדבר על רישוי. יש כאן הוראות בוספות, ואנו רצינו להטיל את זה רק על רישוי. זה יופיע בסעיף 10. לכן רצינו להוציא את העונש החמור ולהפעיל אותו רק על שירותי תירות.

היו"ר י. מודעי: אני מתנגד לסעיף קטן (ג). אני חושב שאפילו אם אדם ירצה ביודעין "לסדר" את המבקר וימסור לו אינפורמציה לא נכונה לגבי פרט מסויים, לא בראה לי שהאיש הזה יעמוד בפני תקופת מאסר. הקנסות הם די גבוהים ואני מברך עליהם. אני מציע להוסיף את סעיף (ג) לסעיף (א)(1), ולהסתפק בשעור הקנסות המפורטים בסעיף (א)(1).

ת. פנחסוביץ: דבר זה הוא בסמכותו של משרד המשפטים, כי הוא אחראי לצד העונשים. יש חוקים רבים שקובעים אם אדם מוסר הודעה כוזבת ביודעין, נטל ההוכחה על התביעה שביודעין הוא עשה את זה. כאן בראה לנו שיש לקבוע לפחות שהוא צפוי למאסר.

י. שערי: ידוע שאם קובעים שאפשר להטיל עונש מאסר, אין זאת אומרת שהשופט יטיל עונש מאסר. כאן נאמר "מי שמסר ביודעין". זאת אומרת, צריך להוכיח שהיתה כאן כוונה מראש. השופט ישקול אם באמת היתה כוונה כל-כך חמורה שמצדיקה אף מאסר. אבל היות שמדובר כאן ביודעין, אני חושב שיש מקום, כי כאן אנו משאירים את הענין לשיקול השופט. זה תלוי בחומרת העבירה וצריך להוכיח שזה נעשה ביודעין.

היו"ר י. מודעי: אני רוצה להסביר מדוע אני זהיר מאד בסעיף זה. אנו גם מייצגים את הציבור, וצריך להבין את הנסיבות. אני מקבל את ההסבר שמשרד המשפטים רוצה אחידות בעונשים. אני בעד זה שמי שעובר עבירה ביודעין ייענש קשות, אבל אני בכל-זאת מסתייג מה הוא אופי העבירה. אם העבירה היתה שהאיש זייף תעודות זיהוי, אינני חושב שאפשר למצוא עונש מספיק קשה. אבל אם העבירה ביודעין היא במסגרת של שאלות חקירה על-ידי מבקר של משרד תירות, עם כל הכבוד שוועדת כנסת תמצא לזכוון ששם תינתן בכלל לשופט אפשרות להכניס איש כזה למאסר, ורק על דברים מוגדרים מאד, כי השאלות של המבקר הן ברורות. מה מותר לו לעשות, הכל מוגדר בסעיפים 17(1) ו-17(2). אינני רואה מדוע הסעיף הזה שהוא מסר למבקר איזה שהיא אינפורמציה לא נכונה, יותר חמור מאשר אם הוא נכשל בלי רשיון בכלל. אם רוצים לשמור על איזון גם במסגרת הענין, לדעתי סעיף 17 שיין לקבוע ולא למאסרים. אינני מצליח למצוא דוגמה אחת שאיש שיקר ביודעין בקונטקסט של החקירה הזאת ובעד זה מגיע לו עונש מאסר. בהצעת החוק המקורית, כפי שהמשרד ביקש אותה, לא היתה כל בקשה למאסר. כמובן שבשאר סעיפים שעליהם ההצעה היא מאסר, ואנו דנים רק בסעיף ספציפי אחד, תשובות לשאלות המבקר.

א. לבני:

כמה מבקרים יעסיק משרד התיירות?

צ. חביב:

משרד התיירות מעסיק 20 מבקרים.

היו"ר י. מודעי:

תראו לי דוגמה אחת של שאלה אחת של המבקר שבiodעיין האיש השיב עליה תשובה כוזבת ומן הראוי שנשלח אותו למאסר.

ת. פנחסוביץ:

למשל, אם המבקר בא לבית המלון ושואל בעניין הקצאת מקומות איכסון (סעיף 8). אמנם לפי הצו מוקצים מספר מקומות לתיירים, אבל הוא שואל אם יש לו עוד מקומות מלבד אלה. הוא אומר: כן, בעוד שבית המלון מלא. ואז כאשר התיירים מופנים אליו, הם מחכים ב"לובי", הוא עשה את זה בIODעיין. כאן יש לזה השלכה ונזק, ואנו צריכים להוכיח שהוא ידע.

היו"ר י. מודעי:

דווקא במקרה זה, לדעתי אם המבקר נכנס למלון שהוא תאגיד, ובעד זה יושל עליו קנס 80,000 ל"י, אני רואה בזה אפלייה. אם זה תאגיד, אי-אפשר לשלוח מישהו למאסר, ותאגיד יכול לשקר.

ת. פנחסוביץ:

יש גם אחריות אישית.

היו"ר י. מודעי:

השאלה היא על מקרה של אינפורמציה כוזבת שניתנת בIODעיין למבקר של משרד התיירות. האם הוועדה נדעה שצריך לתת לשופט שיקול-דעת, כולל מאסר, או שמספיק לתת לשופט שיקול-דעת, לא כולל מאסר.

הוחלט: לא להגביל את השופט בגתיבת עונש מאסר.

א. לבני:

אני מציע להקטין את גובה הקנס. ב-6 סעיפים בחוק זה מקסימום הקנס על תאגיד הוא 10,000 ל"י - 40,000 ל"י. מדוע כשזה נוגע למבקר הכל צריך להיות כפול ומכופל?

מ. חריש:

אני רוצה לשאול אם לא כדאי להשאיר את זה לתקנות באישור ועדה של הכנסת, בגלל האינפלציה. יש לנו מספר חוקים בהם אנו מגיעים לאנסורדים, כמו בעניין חריגות הבנייה. אני שואל אם כדאי בכלל לציין בחוקי סכומים קבועים.

ת. פנחסוביץ:

כל החוקים קובעים סכומים קבועים, ויש שיטות בעולם של קביעת קבשות, שהם עולים אוטומאטית, צמודים לשכר עבודה ממוצע, או שהם גדולים פי כמה משכר העבודה הממוצע. אנו בודקים את השיטות השונות ויש כבר מי שמטפל בזה. עיבדו אלטרנטיבות שונות, ומה שיהיה בכל החוקים, יחול גם כאן. במשרד המשפטים עוד לא התקבלה הצעה מגובשת. העניין יונא לממשלה והיא תחליט. אנו נקבע דירוג של חוקים שיתקבלו במשך שנה זו, וזה לא יעלה לגבי כל החוקים פי כמה, אלא ב-5% - 10%.

היו"ר י. מודעי:

לאחר שהסעיף נתקבל כפי שהוא, מבקש חבר הכנסת לבני שנצביע בעניין גובה הקנס, והוא מציע להעמידו על חצי.

ה צ ב ע ה

בעד הסכומים שמופיעים בסעיף 18 (ג) של הצעת החוק - 3

בעד הצעת חבר הכנסת לבני - 1

ת. פנחסוביץ:

סעיף 18(ד). אנו מכינים עכשיו תיקון לסעיף 39 לחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, תשי"ח-1957, עם פירוט של כל העבירות. שם אנו משאירים לגבי זה עונש חמור. אנו מציעים 3 שנים מאסר, ואם בנסיבות מחמירות - 7 שנים.

סעיף 18 - אושר.

י. שורץ:

סעיף 23. סעיף זה הופיע במקור בשלושה חלקים, כאשר סעיף (א) עורר ויכוח בוועדה בישיבה שדנו בסעיף זה. הועלתה טענה שהוא מאד כללי ובעצם הוא לא מפריד בין דברים קטנים לדברים גדולים, ובקשו שבגיש הצעה שונה, שלא תכלול את הכל. הנוסח המוצע כאן דן רק במי שמפעיל עסק ללא רשיון, שהשר יהיה רשאי לצוות על סגירת המקום.

י. שערי:

מה זאת אומרת שההפסקה לא תעלה על 60 יום? הנוסח הקודם היה "עד שייבטן פסק-דין".

ת. פנחסוביץ:

התובע יבוא לבית המשפט שהוא יוציא צו הפסקה זמני. השר מוגבל ל-60 יום בלבד. זאת אומרת, ברגע שהוא רואה שיש מקום לסגור, סוגרים ל-60 יום; אבל תוך 60 יום אפשר לפנות לבית-המשפט, והוא שוקל.

היו"ר י. מודעי:

אני מבין שהשר הסכים, אחרת המשרד לא היה עושה דברים כאלה.

א. לבני:

בסעיף 23(ב) מי קבע "לצמיתות"? באיזה מדינה יש ענישות כאלה?

ת. פנחסוביץ:

בית המשפט יכול להגביל את התקופה ולומר 89 שנים. בכל החוקים שיש אפשרות לסגור עסקים, נאמר גם לצמיתות. במלה לצמיתות אין כל רע.

א. לבני:

אני מביח שאיש שיקרא חוק כזה, לא ירצה להשקיע את כספו בנושא כזה. כאשר כתוב לצמיתות, אתה גם לא יכול לערער על חומרת העונש, כי השופט פעל לפי מה שכתוב.

ת. פנחסוביץ:

אני מוכנה למחוק את המלה "לצמיתות", אבל אני אנסח את זה כך, שהוא יכול לצוות על הנשפט להימנע.

א. לבני:

אני מערער על גובה הקנסות בסעיף 23(ג). כאשר החוק הזה יגיע לדיון, אם אפילו תכניסו סעיף כזה, כל זה יצטמק. מדוע כשזה מגיע לבתי מלון אתם נאבקים כל-כך?

היו"ר י. מודעי:

אני יכול להבין שמתאימים את גובה הקנסות, אבל איך מתאימים את שנות המאסר? מהו סעיף (ג) הישן? האם בחוק הקודם היתה הוראה בדבר ענישה על אי-קיום פסק-דין של בית-המשפט?

ת. פנחסוביץ:

סעיף (ג) הישן הוא צו של שר התיירות. לשאלתך השניה - לא היה.

היו"ר י. מודעי:

מדוע יש צורך בזה עכשיו?

ת. פנחסוביץ:

כשהכנו ראינו שזה בחוץ ורצינו להשלים את זה עכשיו.

היו"ר י. מודעי:

הושמעו כאן שני הרהורים: אחד לגבי הקבסות, וההרגשה היא שהקבסות גדולים מדי, למרות שמדובר בעוגשים של בית המשפט. א) המאסר גרמה גבוהה. ב) אפילו בחוק זה עצמו השינוי יכול להיות בכסף.

יש כאן שתי הצעות. הצעות הקבס כפי שהן מוצעות בהצעה המקורית, והצעה שניה המדברת על הקלת הקבסות. אני מעמיד להצבעה את ההצעות זו מול זו.

ה צ ב ע ה

בעד הקבסות שמופיעים בהצעה המתוקנת - 3

נגד - 1

היו"ר י. מודעי:

שאלה שניה היא בענין גובה המאסר. הצעה ראשונה היא, שגובה המאסר כפי שהוא מוצא כאן - 5 שנים. הצעה שניה היא שנה אחת, כפי שכתוב בחוק המקורי. אני מעמיד את שתי ההצעות להצבעה.

ה צ ב ע ה

בעד 5 שנים מאסר - -

בעד שנת מאסר אחת - 4

היו"ר י. מודעי:

סעיף 23(ד). כאן יש רק שאלה אחת בדבר שיעורי הקבסות.

א. לבני: לדעתי זה מוגזם. אני חושב שמטילים על התאגידים קבסות גבוהים מדי.

היו"ר י. מודעי:

אני מבין שהשיעור של היחיד מתקבל. השאלה היא להקטין את הקבס על תאגיד. זו הצעה נגדית להצעה שלפנינו, ואני מעמיד אותה להצבעה.

ה צ ב ע ה

בעד הצעת הקבס כפי שהיא בהצעה המתוקנת - 2

בעד ההצעה כפי שהוגשה לוועדה - 1

היו"ר י. מודעי:

גובה הקבס יישאר כפי שהוא. סעיף 23(ה) הוא השלמה ל-(ג) ו-(ד).

י. שורץ: לגבי סעיף 25 עשו קשר בין החוק הזה לבין החוק באות מרפא, בעיפיים 8, 12, 17, 21 ו-22 של חוק באות מרפא יש אספקטים של מלון ולכן כללנו אותם בסעיף זה לצורך הפעלת החוק. הוויכוח לא היה עקרוני.

היו"ר י. מודעי:

הוא היה עקרוני. רצינו לראות את חוק באות מרפא לצורך הבנת ההשלכה הזאת. אני שואל מדוע הסעיף הזה נכנס כאן ולא תיקון לנאות מרפא? אתה רוצה להרחיב את הסמכויות בנושא באות מרפא. ההגיון של החקיקה אומר שצריך להוסיף סעיף בחוק באות מרפא ולומר שבחוק זה יחולו סעיפים אלה של חוק שירותי תיירות.

י. שורץ:

זו בהחלט אפשרות. כאשר חוקקו את
חוק באות מרפא לא ידעו מה יהיה אם
חוק שירותי תיירות. כרעיון וכעקרון זה אותו דבר.

היו"ר י. מודעי:

אילו דבר בסעיפים 8, 12, 17, 21 ו-22
במסגרת חוק באות מרפא, לא הייתי
משאיר את כולם שם. אבל אני מציע על דרך של עקרון, לבקש את המשרד
שיגיש תיקון לחוק באות מרפא והוא יבקש שם את הסעיף הזה. להוסיף
בסעיף 25(ג) שסעיפים אלה ואלה מתוך חוק שירותי תיירות יתפשו גם
בחוק באות מרפא. כי אחרת פירוש הדבר הוא שעכשיו גידון בהחלה של כל
אחד מהם, על כל ההשלכה של חוק באות מרפא, ואני קראתי אותו ואומר שחלק
איננו מתאים. לכן אני מציע שלא בדחה ולא בקבל.

י. שורץ:

אני מבקש לבדוק את העניין במשרד.

היו"ר י. מודעי:

הדרך הקצרה היא שתקיים התייעצות
במשרד, וכאשר תביאו את התיקון, גידון

בו.

בסעיף 26 קבלתם את התיקון שלנו,

אבל אני חושב שלא הסברתם מה היא הרשות הזאת.

ש. בתן:

בחוק המנדטורי היתה הרשות המוסמכת,
ומזה באה המלה רשות. היום, המנהל
על-פי הצו. כלומר, אותו פקיד שמוטל עליו על-ידי שר התיירות, הנהלת
משרד התיירות לבצע את אותו סעיף - למשל בתי-מלון, סוכנויות לתיירות
וכו' - אותו מנהל על-פי הצו יתייעץ עם המועצות, או הוועדות לפי
המינויים עד שהוא מקבל את המלצות הוועדות ועל-פי זה הוא אחר-כך
יכול להחליט.

היו"ר י. מודעי:

האם זה סעיף שכוונתו להאציל סמכויות?

י. שורץ:

יש בו משהו מעין זה.

היו"ר י. מודעי:

אם זה סעיף האצלת סמכויות של השר
ותו לא, מדוע לא יבוא כאן "השר רשאי
להאציל מסמכותו על-פי חוק זה...". כפי שזה בכל החוקים? הוועדה תוששת
ושואלת אתכם בעניין המושג רשות. אנו מרחיבים לכם את זה. נשאלת השאלה
מדוע השר צריך להכריז על בעל סמכות כרשות?

י. שורץ:

בראה לי שזה יהיה יותר כללי.

היו"ר י. מודעי:

המושג רשות מפריע כאן. אני מציע
שתחשבו גם על זה. בזה פיימנו.

אני מודה לכם.
